

Edebiyat Defteri

Gia. -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
27 Ağustos 2024 Salı

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

İnci (Mektup 1)

Gökyüzünü gözlerinde taşıyordu kadın.
Denizi ise ruhunda.

Ama nereye giderse gitsin, gözlerindeki gökyüzünden bulutlar hiç eksik olmuyordu. Bu yüzden yağmurları da gittiği her yere beraberinde götürüyordu.

Kadının adı ses idi.
Yıllarca bu adı tekrarladı durdu dili.
En çok bu adı duydu kulakları ve elleri en çok bu isme dokundu.

Kadının ruhundaki deniz hep dalgalıydı. Fırtınalar hiç eksik olmuyordu. Ama tüm bunlara rağmen her gece sessiz şarkılar söylerdi adı ses olan kadın. Ne zaman şarkı söylemeye başlasa, gözlerindeki gökyüzünden yağmurlar yağardı. Simsiyah bulutlar birbirine çarptıkça dev gibi şimşekler ve yıldırımlar oluşur, böyle anlarda da çok korkardı.

Bir gün okyanusa gitmeye karar verdi kadın. Artık dayanamıyordu gözlerindeki gökyüzünün ağlamalarına.

Ama hayatı boyunca hiç okyanus görmemişti. Sadece çok büyük olduğunu duymuştu o kadar.
Deniz de kadının ruhunda olduğu için denizin bile neye benzediğini, nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Yine de aramaya ve bulmaya karar verdi.

Derken çıktı yola
Yanına sadece ismini, gözlerindeki gökyüzünü ve ruhundaki denizi alarak.

Yolda karşılaştığı insanlara okyanusun nerede olduğunu sormaya karar verdi. Ama hiç kimse okyanusun tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu. Aylarca, yıllarca yürümeye ve aramaya devam etti kadın.

Gece olduğunda çevresinde rastladığı her yıldızı saçlarında toplayarak yürüyordu. Yürüdükçe saçlarındaki yıldızlar durmadan çoğalıyordu. Ama yıldızlar çok mutsuzdu çünkü gökyüzünü kaybetmişlerdi ve kadının gözlerinde olduğunu da bilmiyorlardı. Çünkü yıldızlar kadının saçlarında olduğu için, gözlerini hiç görmemişlerdi.

Çok uzun bir zaman sonra okyanusa ulaştı kadın. Yakınına kadar gelip durdu. Kulağına bir şarkı sesi geliyordu kadının. Öyle şaşırdı ki...
Çünkü okyanusun şarkısı, kadının her gece söylediği şarkıyla aynıydı.
Okyanus ise öyle güzeldi ki, sanki ucu bucağı olmayan derin bir sonsuzluk gibi.

Önce usulca ayaklarını deşdirdi suya kadın. Sonra ayak bilekleri, dizleri. Derken beline kadar okyanusun içindeydi artık. O güzel suyun içine tamamen girmek istiyordu ama korkuyordu da. Çünkü okyanusun sonsuzluğu onu yutarsa, boğulabilirdi.

Düşündü düşündü...
Artık gün inmeye ve akşam olmaya başlamıştı. Yine yıldızsız bir gece diye düşündü kadın ve derin bir iç çekti. O an bir şey oldu sanki, mucize gibi bir şey. Korkusu bir anda geçti adı ses olan kadının ve ani bir kararla daldı okyanusun

sularına.

Okyanusun altında gördüğü manzara öyle gizemli ve öyle güzeldi ki. Gittikçe daha derine iniyordu kadın ama bunun farkında bile değildi. Biraz sonra büyük bir istiridye çarptı gözüne. Rengarenk pırıl pırıl parlayan bir istiridye. Kadın usulca yaklaşınca istiridyenin yanına, ağzının biraz aralık olduğunu fark etti. Biraz daha dikkatli bakınca istiridyenin içindeki o muhteşem güzellikteki inciyi gördü. İncitmekten korkar gibi yavaşça eline aldı ve saçlarına taktı.

İşte ne olduysa ondan sonra oldu. Kadın birden kendini kumsalda buldu. Saçlarını elleriyle yokladı yıldızlar yoktu. Sadece inci duruyordu. Etrafına dikkatle baktı, gece olmasına rağmen o kadar aydınlıktı ki. Yıldızlar evlerine kavuştu diye mutlu bir tebessümle aydınlandı kadının yüzü.

Başını gökyüzüne kaldırdı. Gökyüzünün olduğu yerde deniz vardı. Pırıl pırıl, son derece duru bir deniz ve içinde yüzen yüzlerce muhteşem renkte balık. Çok şaşırmıştı kadın çünkü böyle bir şeyi ilk defa görüyordu hayatında ama aynı zamanda içini tarifsiz bir huzur kaplamıştı.

Okyanusun yanından ağır adımlarla uzaklaşmaya başladı kadın. Yürüdükçe, ardında okyanusun şarkısını duyuyordu. Kendisi de aynı şarkıyı okyanusla birlikte söylemeye başladı.

Derin bir nefes aldı ve elini tam kalbinin üstüne koydu. -İnci diye fısıldadı bir ses, adı o güne kadar ses olan kadına.

-İnci